

Elly Griffiths

Een duistere engel

Vertaald door Janet Limonard-Harkink

De Fontein

Proloog

‘Dit graf heeft hier meer dan tweeduizend jaar ongestoord gelegen.’ Professor Angelo Morelli spreekt rechtstreeks in de camera. ‘Vanaf het neolithicum tot aan de Tweede Wereldoorlog, toen de Duitse troepen in de Liri-vallei tegen de Italiaanse partizanen vochten, is dit landschap het toneel geweest van invasies en gevechten. Al die tijd heeft dit lichaam hier onder de grond gelegen. Nu gaan we het opgraven.’

Hij wacht even en glimlacht in de camera, wetend dat zijn jongensachtige charme – donkere krullen die lichtjes bewegen in de bries – de echte reden is waarom zo veel kijkers elke week op zijn programma *I Segreti del Passato* – Geheimen uit het verleden – afstemmen. En het is een magisch moment. Het hele productieteam lijkt zijn adem in te houden, zelfs de vogels zijn stil, met erboven de kalme, uitgestrekte blauwe Italiaanse hemel. De camera zwenkt naar de sleuf vlak voor de professor en toont de scherp afgetekende lagen: bovenste laag, onderste laag, vast gesteente. De opgraving is al wekenlang het middelpunt van intensief archeologisch onderzoek, maar het skelet op de bodem van de sleuf is nog steeds bedekt met een fijn laagje aarde, omdat Angelo Morelli vastbesloten is om het moment suprême live op televisie uit te zenden. Hij reageert dan ook zwaar geïrriteerd als hij de schrille tonen van een mobiele telefoon hoort die de gespannen stilte verbreken.

‘Neem alsjeblieft op,’ snauwt hij.

Het geluid houdt niet op. Dan zegt de productieassistent schuchter: ‘Ik denk dat het uw eigen telefoon is, professor.’

Beschaamd zoekt Angelo in zijn zakken naar zijn iPhone. Hij is te ijdel om op televisie een bril te dragen en daarom moet hij de telefoon op armlengte afstand houden. Dan brengt hij hem dichterbij. Het team kijkt toe terwijl hij naar het toestel staart,

in zijn ogen wrijft en er opnieuw naar staart. Het woord op het scherm is *Toni*, de naam die de archeologen aan het skelet hebben gegeven – waarvan, nogal typerend, wordt aangenomen dat het een man is – omdat het op de feestdag van Sint-Antonius is gevonden. De telefoon gaat niet meer over en verdwaasd swipet Angelo naar ‘gemiste oproep’. Tot zijn verbazing hoort hij onder zijn voeten een telefoon rinkelen. Angelo grijpt een troffel, springt in de sleuf en begint aarde weg te schrapen. Het skelet komt tevoorschijn, met botten ingebed in de aarde, het gezicht naar beneden. Het gerinkel gaat door. Iemand zegt: ‘Het zit onder de grond.’ En dat klopt. Naast de hand van het skelet ligt een iPhone 6. Langzaam, bijna angstig, pakt Angelo het toestel op. *Professor Morelli*, meldt het scherm.

Hij drukt het gesprek weg en dan piept zijn telefoon. Het is een appje – van Toni.

Verrassing! staat er.

I

De confetti waait nog steeds door de straat. Cassandra lacht terwijl ze de roze en gele hartjes uit haar haar schudt, en Ruth kijkt toe als Clough en Cassandra in de witte Rolls-Royce stappen en weggrijden. Ze zijn een onwaarschijnlijk paar, de no-nonsense politieagent Dave Clough en Cassandra Blackstock, de mooie actrice en dochter van de plaatselijke aristocraten, maar ze hebben elkaar tijdens het werk ontmoet en zijn verliefd op elkaar geworden. En om dat te bewijzen zijn ze getrouwd. Bravo! denkt Ruth, hoewel ze dat zelf ook wel wat bitter vindt klinken.

De heer en mevrouw Blackstock-Clough zijn op weg naar de receptie op Blackstock Hall. Ruth zou ook onderweg moeten zijn – naast haar staat Kate te popelen van opwinding en verwachting – maar het enige wat ze wil is terug naar haar huisje op de Saltmarsh, de deur dichtdoen en een week slapen. Maar daar komen Cathbad en Judy al aan met Michael en Miranda tussen hen in, als een reclame voor traditionele gezinswaarden. Ruth zet haar vrolijke ik-ben-dol-op-bruiloften-glimlach op.

‘Heb je je auto?’ zegt Judy. ‘Zo niet, dan is er plaats in de onze.’

‘Dat hoeft niet. Ik heb mijn eigen auto.’ Ruth wil beslist niet het risico lopen dat ze vast komt te zitten op Blackstock Hall, een bouwvallig landhuis midden in de moerassen van Norfolk, zonder haar eigen auto. ‘Ik zie jullie daar,’ zegt ze, terwijl ze blijft glimlachen. Ze heeft bijna kramp in haar kaken.

De parkeerplaats is vol, dus het duurt even voordat ze naar haar auto kan. Terwijl ze hand in hand met Kate staat te wachten, rijdt Nelson voorbij in zijn Mercedes, met Michelle aan zijn zijde. Nelson kijkt fronsend naar de andere auto’s en hij lijkt haar niet op te merken, maar Michelle glimlacht en zwaait. Ruth zwaait terug. Met een beetje geluk blijft Michelle niet lang op de receptie. Ze is tenslotte zwanger.

De meeste gasten zijn opmerkelijk snel vertrokken. De rode Renault van Ruth en een sportieve zwarte jeep zijn eigenlijk de enige auto's die er nog staan.

'Schiet op, mam,' zegt Kate. 'Anders missen we misschien de taart. Oom Dave gaat hem met een zwaard aansnijden.' Oom Dave, zo noemt Kate Clough, en ze is dol op hem. Ruth moet er niet aan denken wat er kan gebeuren als oom Dave een ceremonieel zwaard in handen krijgt.

'Ze gaan de taart nog lang niet aansnijden,' zegt ze. 'Er komt eerst ander eten.'

'Zijn er garnalen bij?' vraagt Kate achterdochtig.

Dat is vrijwel zeker, denkt Ruth. Ze is ervan overtuigd dat Cassandra een verfijnd menu heeft samengesteld, in weerwil van Cloughs vaak meegedeelde voorkeur voor *pie* en patat. Maar ze weet dat Kate een hekel heeft aan garnalen 'omdat ze snorharen hebben'.

'Het eten is vast heerlijk,' zegt ze. 'Laten we gaan.'

Terwijl Kate in haar autostoeltje klimt, zegt een stem achter hen: 'Ruth.'

Ruth draait zich om. Het is Tim Heathfield, de brigadier die vroeger in Nelsons team zat, maar inmiddels is teruggekeerd naar Essex. Ruth heeft Tim, die zowel intelligent als gevoelig is, altijd gemogen, maar ze wil net zomin met hem praten als Kate een garnalenpasteitje wil eten. Want zij weet waarom Tim uit Norfolk is weggegaan. Tim was verliefd op Michelle, en omdat Ruth verliefd is op Nelson is de situatie nogal gecompliceerd.

Ze dwingt zichzelf zich om te draaien en te glimlachen. 'Hallo, Tim. Hoe gaat het met je?'

'Goed. Hoe gaat het met jou? Wat wordt Kate al groot.'

'Ik ben zes,' zegt Kate vanuit de auto, vastbesloten mee te doen aan het gesprek.

'Ga je naar de receptie?' vraagt Ruth. De jeep moet van Tim zijn, denkt ze. Die lijkt op hem: knap op een ingetogen manier en stoerder dan hij eruitziet.

'Nee. Ik heb Cloughie beloofd dat ik naar de bruiloft zou komen, maar die receptie, die trek ik niet. Ik heb geen al te goede herinneringen aan Blackstock.'

Ruth begrijpt het wel. Tim heeft ooit een man neergeschoten op Blackstock Hall, waarmee hij tevens Nelsons leven redde en waarschijnlijk ook dat van Ruth. Ze begrijpt waarom hij daar niet naar terug wil. Zelf kijkt ze er in elk geval niet echt naar uit.

‘Ik blijf vannacht in King’s Lynn,’ zegt Tim. ‘En ik vroeg me af of we morgen misschien een kopje koffie kunnen drinken. Ik wil graag je advies over iets.’

Ruth vraagt zich af hoelang het duurt om te emigreren. Er is niets wat ze minder graag wil dan gezellig kletsen met Tim.

‘Dat zou leuk zijn,’ zegt ze. ‘Kom je dan naar mijn huis? Het is waarschijnlijk moeilijk om een oppas te vinden. Om een uur of elf?’

Tegen de tijd dat Ruth op Blackstock Hall aankomt is de receptie in volle gang. Het sobere grijze huis is omgetoverd tot een glanzend feeëriek tafereel van licht en bloemen. Er staat een grote tent op het gazon en in de hal speelt een strijkkwartet. Ruth complimenteert Sally, Cassandra’s moeder, met de aankleding.

‘O, het was allemaal Cassies idee,’ zegt Sally op haar eigen vage manier. ‘Maar we zijn van plan om de Hall als trouwlocatie open te stellen, dus als je iemand kent die gaat trouwen...’

Ruths vriendinnen zitten echter allemaal vast in hun huiselijke situatie of ze liggen in scheiding. Alleen haar homoseksuele vrienden gaan nog trouwen. Ze glimlacht en loopt verder de feesttent in, waar ze tafels ziet die gedekt zijn met een overdaad aan glas en bestek, allemaal tekenen dat er een lange en officiële maaltijd op het programma staat. Dat betekent urenlang eten, drinken en toespraken, en weinig kans op een snelle ontsnapping. Ze zit tenminste mijlenver van Nelson vandaan, aan een tafel met Cathbad en Judy en hun kinderen. Ze ziet naamkaartjes voor Tanya, een andere brigadier in Nelsons team, en voor haar partner Petra. Tanya zal het niet leuk vinden om aan een tafel vol kinderen te zitten.

Kate is blij dat ze naast Michael zit, die jonger is dan zij en een perfect slachtoffer is voor indoctrinatie. Ze onthaalt hem meteen op een beschrijving van garnalen. ‘Ze hebben kleine zwarte oogjes en hele lange snorharen.’

Michaels gezicht vertrekt. ‘Ik wil niet...’

‘Het is oké, Michael,’ zegt Cathbad. ‘Er komen geen garnalen op tafel. Ik heb het menu bekeken. En wij hebben allebei sowieso de vegetarische optie.’

Ruth kijkt naar het menu in het midden van de tafel en voelt zich een beetje misselijk worden. Al die gangen. Wanneer kan ze ontsnappen? Ze kan niet eens drinken omdat ze moet rijden. Ze neemt een slokje van haar water en ontdekt dat er vlierbloesem in zit, muffig en licht geurend. Ze zet haar glas neer.

‘Gaat het?’ vraagt Cathbad, die naast haar zit.

Ruth wil geen openhartig gesprek met Cathbad, omdat ze bang is dat ze hem dan zal vertellen wat er echt in haar omgaat. Gelukkig komen Cassandra en Clough, begeleid door ‘Congratulations’ gespeeld door de band en onder het gejuich van de gasten, op dat moment de tent binnen.

Kate staat op haar stoel en Ruth heeft niet de energie om te zeggen dat dat niet mag.

‘Cassie is net een sprookjesprinses,’ zegt ze tegen Ruth.

‘Ja, echt hè,’ zegt Ruth. Ze is er niet in geslaagd haar republikeinse principes op haar dochter over te brengen.

Het is al na negenen als Ruth eindelijk door het moerasgebied rijdt. Het is nog licht, de lucht is zachtroze en blauw, en de zee vormt een azuurblauwe streep tegen de horizon. Kate zit stil achterin en Ruth denkt dat ze wel snel in slaap zal vallen.

Het was eigenlijk helemaal niet zo erg geweest. Cassandra’s vader had een welgemeende en gelukkig korte toespraak gehouden en Clough had ze allemaal verrast met een geestig en emotioneel eerbetoon aan zijn bruid. Voor Ruth was het beste – en slechtste – moment toen hij ‘de baas, *the one and only* inspecteur Nelson’ bedankte. Nelson stak gegeneerd zijn hand op, maar alle politieagenten in de zaal juichten uitbundig. Ruth denkt dat Nelson steeds populairder lijkt te worden, mede omdat bekend is dat hij overhooplicht met zijn baas, hoofdinspecteur Jo Archer. Super Jo – ze ziet er prachtig uit in een felrode jurk – had sreen toegekeken vanaf de tafel die ze deelde met verschillende leden van de familie Blackstock. Toen Ruth uit de feesttent was vertrokken, had Jo nogal

suggestief met neef Roger gedanst.

Nelson en Michelle hadden gelukkig niet samen gedanst. Nadat Clough en Cassandra romantisch rondjes hadden gedraaid op Ed Sheerans 'Thinking Out Loud', hadden verschillende andere koppels de vloer betreden, waaronder Cathbad en Judy en Tanya en Petra. Ed zong over mensen die op mysterieuze manieren de liefde vinden, en Ruth had gezien dat Nelson zich naar voren boog en iets tegen Michelle fluisterde. Ze glimlachte en schudde haar hoofd. Ruth had zich omgedraaid, ze wilde niet betrappt worden terwijl ze naar hen tweeën zat te staren.

Cathbad bleek een verrassend goede danser en hij danste met alle kinderen. Hij vroeg Ruth ook, maar hij drong niet aan toen ze nee zei. Ruth was nogal ontroerd dat Clough haar ook ten dans vroeg. 'Dank je, Dave,' zei ze, 'maar ik blijf liever aan de zijlijn. Ga maar fijn met je vrouw dansen.'

Clough keek naar Cassandra, die met agent Roy 'Rocky' Taylor danste, terwijl ze haar lange jurk buiten bereik van zijn maatje 47 probeerde te houden. Sally hield Spencer vast, het zoontje van Clough en Cassandra, die zijn armpjes naar zijn moeder uitstreekte telkens als ze voorbij danste.

'Ik heb een vrouw,' zei hij. 'Hoe vind je dat?'

'Gefeliciteerd,' antwoordde Ruth. 'Je mag je een gelukkig man prijzen. En zij is natuurlijk een gelukkige vrouw.'

Ze heeft zelf nooit iemands echtgenote willen zijn. Eigenlijk maar goed ook.

Ze zijn thuis. Kate is in de auto in slaap gevallen en is zwaar chagrijnig omdat ze wakker wordt gemaakt. 'Kijk,' zegt Ruth op lieve toon, 'daar is Flint, hij wacht op ons.' Flint, hun cyprese kat, zit voor het raam en kijkt hen beschuldigend aan, maar zijn aantrekkingskracht is sterk genoeg om Kate uit de auto het huis in te lokken. Binnen knippert het antwoordapparaat. Even denkt Ruth dat het haar moeder is, wier stekelige berichten tijdens haar hele volwassen leven nadrukkelijk aanwezig waren. Maar haar moeder is zes weken geleden overleden. Ruth drukt op 'berichten afspelen'. Een diepe stem met een sexy accent vult de kamer.

'Hallo, Ruth. Met Angelo Morelli...'

2

Angelo Morelli. Ruth denkt aan een conferentie van twaalf jaar geleden. Een hotel in Rome met uitzicht op Trastevere: terracotta daken, Vespa's die over de kasseien scheuren, een verlichte fontein. Ruth had het net uitgemaakt met haar vriendje, Peter, en ze was duizelig van vrijheid en van het wonder dat ze Phil deze overzeese reis had afgetroggeld. Angelo was archeoloog aan de Università di Roma en expert op het gebied van de Romeinen. Hij had in Amerika gestudeerd, herinnert ze zich, en hij sprak perfect Engels, maar dan met een hartverscheurend sexy accent. En op een avond, na een seminar over de Etrusken, waren de fonteinen en fresco's hun te veel geworden en waren ze samen in bed beland. Het was maar één nacht geweest en Ruth weet nog dat ze zich 's ochtends niet eens had geschaamd. Ze hadden beschaafd ontbeten op de Piazza de Santa Maria en hadden vervolgens een lezing over het dateren van keramiek bijgewoond. Ze wist niet of Angelo een vriendin had of niet. Hij was niet getrouwd geweest, dat had ze wel gecheckt. Ze had altijd gezworen nooit met een getrouwde man naar bed te gaan, totdat ze Nelson had ontmoet, waardoor alle regels veranderden. Zij en Angelo hadden een tijdje contact gehouden – het was de tijd van ansichtkaarten en brieven – maar Ruth heeft al acht jaar niets van hem gehoord. En nu is er een bericht van hem op het antwoordapparaat.

'Mam.' Kate houdt een lijdzame Flint in haar armen. 'Mag ik Flint meenemen naar bed?'

'Je mag hem meenemen naar boven,' zegt Ruth, 'maar hij mag niet blijven.'

Kate is ergerlijk wakker, nu ze in de auto heeft geslapen. Ze zet Flint op haar bed, maar hij springt er meteen weer af en Kate achtervolgt hem door de kamer totdat hij zijn toevlucht boven op

haar kledingkast zoekt. Dan eist ze een verhaaltje over Josie Smith. Al die tijd wil Ruth eigenlijk naar beneden; ze wil een glas wijn en ze wil nog een keer naar Angelo's boodschap luisteren.

Uiteindelijk laat Kate haar gaan; haar dochter kruipt lekker onder de wol met haar chimpanseeknuffel en een luisterverhaal. Ruth morst op de vloer, zo snel schenkt ze zichzelf een glas rode wijn in. Ze gaat naar de zitkamer en drukt nog eens op 'berichten afspelen'.

'Hallo, Ruth. Met Angelo Morelli. Weet je nog wie ik ben? Het is lang geleden dat ik je gezien heb, je bent nu zelfs beroemd. Ik heb een voorstel voor je. Bel me.' En hij laat een nummer achter. Ruth blijft in het donker zitten, drinkt haar wijn en denkt aan Italië.

Tim arriveert de volgende dag stipt om elf uur. Ruth is blij dat ze hem heeft gevraagd om naar haar cottage te komen: het is een prachtige ochtend, het is vloed en het wad is een magische plek van paarse lamsoor afgewisseld met glinsterende beekjes en af en toe een heldere blauwe poel. Ruth en Tim zitten op het bankje in de voortuin en kijken naar Kate die van oude Amazon-dozen een 'zomerhuis' voor Flint maakt.

'Hij is gestegen op de maatschappelijke ladder,' zegt Tim, 'nu hij een tweede huis heeft. Straks wordt het nog een surfvakantie in Cornwall.'

'Net als onze burens, zij zijn er alleen af en toe in de weekends. Dit is hun zomerhuis. Ik denk dat Kate het daarvandaan heeft – ze passen soms op. En ik denk niet dat Flint van plan is om in zijn nieuwe huis te gaan wonen.'

Flint houdt Kate in de gaten vanaf zijn uitkijkpost op het dak en als ze hem naar beneden probeert te lokken, gaat hij alleen maar verder omhoog.

'Hij zit vast, mam,' zegt Kate.

'Nee hoor. Katten komen nooit vast te zitten.'

'Wat wordt ze al groot,' zegt Tim voor de tweede keer in twee dagen.

'Ja. Ik vind het ongelofelijk dat ze in september al aan haar tweede schooljaar gaat beginnen.'

Ze zwijgen een paar minuten en drinken koffie. Het lijkt allemaal heel ontspannen en vriendelijk – de zon, het kind dat aan hun voeten speelt – maar Ruth voelt zich gespannen en onrustig. Ze weet zeker dat Tim niet langskomt om over Kates groeispuurt te praten. En uiteindelijk begint Tim te praten, terwijl hij naar het moeras kijkt en oogcontact vermijdt.

‘Heb je gehoord dat Michelle zwanger is?’

‘Ja,’ antwoordt Ruth.

‘Weet je...’ begint Tim, maar hij valt weer stil.

Ruth wacht zo lang als ze kan en vraagt dan: ‘Wat wilde je zeggen?’

‘Weet je, Ruth,’ zegt Tim nu gehaast, ‘er is een kans dat de baby van mij is. Ik weet niet aan wie ik het anders moet vertellen. Ik dacht dat jij het misschien zou begrijpen, omdat...’

Er valt opnieuw een stilte. Ruth neemt een slok koffie, maar haar mond blijft droog.

‘Omdat Michelle je over Nelson en mij heeft verteld.’

‘Ja. Het spijt me, Ruth, maar ik heb het gevoel dat ik gek word. Er is niemand met wie ik hierover kan praten.’

‘Heb je er met Michelle over gesproken?’

‘Ja. Maar ze zegt dat ze hun huwelijk nog een kans wil geven. Het gaat niet meer zo goed sinds Kate... nou ja, sinds Kate is geboren, en ze zegt dat dit hun laatste kans is.’

Ruth krijgt een flashback naar de dagen dat ze de palencirkel, een zogenoemde *henge*, op het strand vonden. Toen de autoriteiten de cirkel wilden verwijderen, hadden de plaatselijke druïden, onder leiding van Cathbad, zich wanhopig aan de houten palen vastgeklampt terwijl de zee om hen heen golfde. Michelle houdt zich net zo wanhopig vast aan haar huwelijk. Ruth vindt dat ze daarvoor respect verdient.

‘Ik dacht dat je affaire met Michelle voorbij was,’ zegt ze.

‘Dat was ook zo. Die was eigenlijk al voorbij voordat ze was begonnen. Ik ben verhuisd zodat we niet meer in de verleiding zouden komen. Maar toen, ik weet het niet, kregen we weer contact. Eerst alleen e-mails en WhatsApp-berichten. Maar in mei kwam ik naar Norwich en hebben we elkaar in een hotel ontmoet en...’

Wat had Ruth in mei gedaan? Lesgeven aan de universiteit, proberen werk en moederschap te combineren, proberen niet aan Nelson te denken. In juni was ze betrokken geraakt bij een van Nelsons zaken, toen hij in de tunnels onder Norwich jacht maakte op een moordenaar. In juni was Ruths moeder overleden. En in juni hadden Ruth en Nelson hun relatie weer laten opvlammen, één keer maar, in haar slaapkamer, een paar meter van waar Tim en zij nu zitten.

Als ze begint te praten, klinkt het alsof haar stem van heel ver weg komt. 'En je denkt dat de baby misschien van jou is?'

'Nou, de datums kloppen, maar ze had ook seks met Nelson. Daar heeft ze nooit een geheim van gemaakt.'

Ruth heeft door de jaren heen geprobeerd zichzelf ervan te overtuigen dat Nelson en Michelle geen seks meer hebben. Maar diep vanbinnen heeft ze altijd geweten dat dit niet waar is. Iets houdt dat huwelijk bij elkaar, iets anders dan ouders zijn van volwassen kinderen, want voor de rest lijken ze weinig gemeen te hebben. Ze vreest dat dit 'iets' een soort intense fysieke aantrekkingskracht is.

'Wat ga je nu doen?'

'Wat kan ik doen behalve wachten? Ik ben er natuurlijk vrij snel achter of de baby wel of niet van mij is.'

Ruth kijkt naar Tim, die zichzelf vaak omschreef als de enige zwarte politieagent in Norfolk. Hoewel dit niet helemaal waar is, lijdt het geen twijfel dat Tims etniciteit een DNA-test overbodig maakt. Wat moet Michelle nu wel niet denken? Ruth herinnert zich dat ze er wat bleekjes en lusteloos uitzag toen ze haar in juli zag, maar ze dacht dat het vanwege ochtendmisselijkheid was. Hoe moet het voelen om negen maanden lang in onzekerheid te verkeren? En Nelson? Vermoedt hij iets? Hij is van nature achterdochtig – hij is tenslotte politieman – en het is onwaarschijnlijk dat zijn gedachten niet naar Tim zijn afgedwaald. Maar Nelson heeft ook een sterk geloof in zijn eigen potentie. Hij is vader van drie kinderen en heeft waarschijnlijk nooit getwijfeld aan het vaderschap van deze vierde baby.

'Ik heb altijd al kinderen gewild,' zegt Tim. 'Mensen praten over vrouwen die zich broeds voelen, maar nooit over mannen.'

Het wordt tijd om het gesprek te beëindigen als Tim zo'n 'mannen hebben ook gevoelens'-toespraak gaat houden. Ruth staat op. 'Sorry, Tim, maar ik moet zo weg. We hebben een lunchafspraak met vrienden.'

Kate kijkt op van haar dozen. 'O ja?' zegt ze verbaasd. 'Kunnen we dan naar Pizza Express?'

Nelson is er nooit goed in geweest, in zondagen. In zijn jeugd stond die dag in het teken van de kerk. Zijn moeder, Maureen, was en is een vroom katholiek en Nelson heeft alle religieuze stadia doorlopen – de eerste heilige communie, misdienaar, het heilig vormsel – zonder zich ooit af te vragen of hij wel echt geloofde in de Rooms-Katholieke Kerk, de vergeving van zonden, de gemeenschap der heiligen en het eeuwige leven amen. Hij gaat nu niet meer naar de mis, maar hij denkt dat hij waarschijnlijk wel in God gelooft, omdat het echt iets voor Maureen zou zijn als ze al die tijd gelijk had gehad. Zondag blijft echter een dag waarop je het gevoel hebt dat je iets speciaals moet doen, iets anders dan op andere dagen. Toen Nelson in de twintig en dertig was, vulde het zondagvoetbal de leemte, maar hij vindt zichzelf nu te oud en hij wil niet net als al zijn voetballende leeftijdsgenoten met kapotte knieën eindigen. Michelle en de meisjes hebben de zondag altijd gezien als een kans om hun eigen god te aanbidden, de god van de overmatige consumptie, maar Nelson heeft een hekel aan winkelen, en bezoeken aan bijvoorbeeld tuincentra vindt hij verschrikkelijk. Michelle maakt altijd tijd om een traditionele zondagse *roast* te bereiden, maar meestal voor het avondeten en niet voor de lunch. Voor Nelson komt het vaak neer op een wandeling met de hond, wat simpel werk in de tuin, het eten van een enorme maaltijd en in slaap vallen voor de tv. Hij veronderstelt dat hij, op een bepaalde manier, ook de sabbat eert.

Vandaag zegt Michelle dat ze zich moe voelt na de bruiloft en in bed wil blijven, hoewel ze niet lang op de receptie zijn geweest. Nelson was zo snel het sociaal acceptabel was weggegaan, maar pas nadat hij Ruth en Katie uit de feesttent had zien vertrekken. Katie bleef wat achter, maar Ruth zag eruit alsof ze

alleen uit beleefdheid niet was weggerend. Hij had ze achterna willen gaan om te vragen of alles goed met ze was, maar hij wist dat dat niet kon. Hij was gedwongen om nog een uur te blijven en toe te kijken terwijl zijn jongere medewerkers zich belachelijk maakten op de dansvloer. Hij had Michelle gevraagd of ze wilde dansen, maar ze had nee gezegd. Deze zwangerschap is uitputtender dan de andere – niet verwonderlijk, want ze is nu twintig jaar ouder. Laura, hun oudste dochter, is vierentwintig. Ze heeft mariene biologie (een mysterie voor Nelson) gestudeerd in Plymouth en leek daarna met haar baan als reisleidster op Ibiza één langgerekte vakantie te hebben. Tot opluchting van haar ouders heeft Laura nu besloten om een opleiding tot lerares te volgen. Ze woont tijdelijk weer thuis, totdat ze in september aan een verkorte lerarenopleiding begint aan de University of East Anglia. Rebecca, hun jongste dochter, is tweeëntwintig. Ze heeft mediastudies afgerond aan de University of Brighton en woont daar nog steeds. Katie is zes; Michelle weet dat ze zijn dochter is, maar Laura en Rebecca weten dat niet. Daarom kan Katie niet echt deel uitmaken van het gezin, hoewel Michelle hun contact meestal grootmoedig toestaat. Nelson weet dat deze situatie niet eeuwig kan blijven voortduren.

Hij besluit een eind met Bruno te gaan wandelen. De hond, een jonge Duitse herder, heeft veel beweging nodig en Laura noch Michelle is erg enthousiast over dit aspect van hondenbezitter zijn. Maar Nelson geniet ervan. Hij beschouwt Bruno als zijn hond en hij kan merken dat het dier dat ook zo voelt. ‘Duitse herders zijn eenmanshonden,’ zei de beroemde politiehondengeleider Jan Adams ooit tegen hem, ‘of op zijn minst eenpersoonshonden.’ Het is fijn om te weten dat hij toch bij iemand populair is.

Hij rijdt naar Sandringham, het landhuis van de koningin, dat in kilometers bos en heide is gesitueerd en voor iedereen toegankelijk is. Nelson heeft geen uitgesproken mening over de monarchie: hij vindt het prima dat ze er zijn (hij was nogal geschokt toen hij ontdekte dat Ruth tegen het koninklijk huis was), maar hij heeft niets met al dat gedoe in de pers over de prinsjes en prinsesjes en wat die-en-die hertogin droeg toen ze een fabriek opende. Maar

hij houdt wel van wandelen op het landgoed. Het is niet zo eenzaam als de zee of de Saltmarsh – hier wonen tenminste mensen, zij het heel voorname mensen die maar een of twee keer per jaar per helikopter komen. Er zijn tekenen van menselijke bewoning – borden, hekken, enzovoort – maar als je vroeg genoeg komt, heb je de plek helemaal voor jezelf. Mensen hebben het altijd over de wilde hyacinten en rododendrons, maar voor Nelson zijn bloemen gewoon bloemen. Het is de rust waar hij van houdt en daarmee de kans om na te denken, met als enige geluiden zijn voeten op het bospad en Bruno die zich als een bezetene door het kreupelhout beweegt.

Het probleem is dat hij vandaag niet wil nadenken. Want als hij begint te denken, komt de uitdrukking die hij gisteren op Tims gezicht zag weer naar boven. Hij weet dat Tim verliefd was op Michelle en dat ze een affaire hebben gehad, al zijn ze niet met elkaar naar bed geweest. Michelle had dat verteld en hij geloofde haar. Maar gisteren was er iets in Tims gezicht te zien, iets wat zowel verontrustend als ietwat zelfvoldaan was en wat hij onmogelijk kan vergeten, hoeveel kilometer hij ook loopt. Zouden Michelle en Tim uiteindelijk toch seks hebben gehad? Zou de baby van Tim kunnen zijn? Michelle gedraagt zich heel vreemd sinds de aankondiging, afstandelijk en opvliegend, heel anders dan het serene nestelgedrag tijdens haar eerdere zwangerschappen. Komt dat omdat ze nu ouder is en deze zwangerschap zo'n schok was? Hij zou het haar natuurlijk rechtstreeks kunnen vragen, maar dat zou hen op gevaarlijk terrein kunnen brengen. Nelson heeft een buitenechtelijk kind en Michelle heeft hem dat ogenschijnlijk vergeven. Nelson staat bij Michelle in het krijt, zo veel is zeker. Maar als Michelle verliefd is op Tim, is Nelson dan vrij om naar Ruth te gaan? Is dit wat hij wil? Is dit wat zij wil?

Dat is het probleem met vragen, denkt hij terwijl hij een stok naar Bruno gooit en de hond vrolijk in de lucht springt om hem op te vangen. Vragen hebben antwoorden nodig en die heeft hij niet. Hij loopt door het bos van de koningin en probeert niet na te denken.

Ruth neemt Kate uiteindelijk toch mee naar Pizza Express in King's Lynn. Kate heeft het enorm naar haar zin en vraagt niet wanneer de fictieve vrienden komen opdagen. Daarna wandelen ze langs de kade en eten ze een ijsje. Hoewel het nog steeds augustus is, voelt het toch al bijna herfstachtig aan, vindt Ruth. De zon is warm, maar toen ze eerder door het park liepen lagen er bladeren op de grond, en in de winkels hangen overal vrolijke WIJ GAAN WEER NAAR SCHOOL-posters. Ruth vindt het altijd een beetje eng om Kate terug te geven aan de vreemde wereld van school, maar Kate kijkt er zonder twijfel naar uit. Ze heeft al een lijstje opgesteld met mensen die naast haar mogen zitten.

'Ruth!' Er loopt iemand naar haar toe. Een vrouw met glanzend koperkleurig haar, gekleed in een gestreept topje en een nauwe blauwe broek, die geen moeite hoeft te doen om er elegant uit te zien. Een vrouw die een verongelijkte peuter aan de hand meetrekt.

'Shona! Wat doe jij hier?'

Shona gaat op het bankje naast haar zitten en Louis, haar vierjarige zoontje, stevent regelrecht op Kate af, die hem negeert. 'Ik moest even weg van Phil,' zegt Shona. 'Hij werkt aan spreadsheets voor het nieuwe semester.'

Phil is Ruths baas op de universiteit, waar zij docent is. Ze twijfelt er niet aan dat al haar werkcolleges voor acht uur 's ochtends op de spreadsheets gepland staan.

'Ik bedacht net dat de zomer bijna voorbij is.'

'Nee, echt niet,' zegt Shona. 'Het is half augustus. Gisteren was het feest van Maria Hemelvaart.'

Shona is, net als Nelson, katholiek opgevoed en ze weet altijd alle heiligendagen. Tegenwoordig ligt haar interesse echter meer op het culturele dan op het religieuze vlak. Shona doceert Engels aan de University of North Norfolk en is gespecialiseerd in T.S. Eliot.

'En het was ook Cloughs bruiloft.'

'O ja, dat is waar ook! Hoe was het? Cassandra zag er vast prachtig uit.'

Misschien komt het doordat ze zelf zo mooi is, maar Shona is altijd vol lof over het uiterlijk van andere vrouwen.

'Ja, ze was prachtig. En het was wel leuk, zoals elke bruiloft wel leuk is.'

‘Je klinkt een beetje down.’

‘Valt wel mee. Alleen de bruiloft was een beetje lastig.’

Meer hoeft ze niet te zeggen. Shona weet van Nelson en Ruth, en hoewel ze gefascineerd is door de situatie, lukt het haar meestal om er niets over te zeggen.

‘Je hebt vakantie nodig,’ zegt ze nu.

‘Dat zou heerlijk zijn. Weet je nog, toen we naar Florence en Siena gingen? Het is meer dan tien jaar geleden dat ik in het buitenland ben geweest.’

‘Ik zou ook graag nog een keer willen,’ zegt Shona. ‘Maar niet met Phil. Hij zeurt alleen maar over de wisselkoers. Ik ben blij dat ik hem nog niet kende toen ze in Italië de lire nog hadden en alles miljoenen kostte.’

Ruth en Kate installeren zich net om een Disney-film te gaan kijken als de telefoon gaat. Eigenlijk is ze helemaal niet verbaasd als een stem zegt: ‘Hallo, Ruth. Met Angelo.’

‘Angelo. Hi.’

‘*Long time no see*. Dat zeggen ze toch in Engeland?’

‘Ja, dat klopt.’ Ze vindt dat Angelo’s Engels nog steeds goed is, hoewel altijd nog met dat heerlijke zangerige accent.

‘Hoe gaat het? Ik zie dat je nog steeds bij North Norfolk werkt.’

‘Ja,’ zegt ze, terwijl ze zou willen dat het om het North Norfolk College in Cambridge ging. Toch is het vleiend dat Angelo haar heeft opgezocht. ‘En jij? Zit je nog steeds in Rome?’

‘Ja, ik ben nu afdelingshoofd. En...’ Hij lacht even vol zelfspot. ‘Ik heb mijn eigen tv-programma.’

‘Echt waar?’

‘Ja, het heet *I Segreti del Passato* en gaat over archeologie. Dat soort programma’s zijn erg populair in Italië.’

‘Dat is hier ook zo. Er is een programma dat *Time Team* heet en dat altijd op televisie lijkt te zijn.’

‘En jij, Ruth, jij bent ook op televisie geweest. Je bent een mediaster.’

Ze is twee keer op tv geweest. Eén keer in een serie genaamd *Women Who Kill* en één keer in een programma over Amerikaanse

vliegbases in Norfolk. Ze kijkt er niet met veel plezier op terug, op geen van beide ervaringen, niet in de laatste plaats omdat de camera haar ongeveer tien kilo zwaarder leek te maken. Ze vraagt zich af waar Angelo deze informatie vandaan heeft. Ze hoopt maar dat er geen video's op YouTube staan.

'En ik heb je boek gelezen,' zegt Angelo, 'over de opgravingen in Lancashire.' Hij lijkt dat laatste woord tien lettergrepen mee te geven.

Dat is beter. Ze is trots op het boek.

'Het punt is dat ik aan het graven ben in de Liri-vallei, niet ver van Rome, en dat we enkele beenderen hebben gevonden. We denken dat ze Romeins zijn, maar er zijn een paar... hoe zeg ik dat? Onregelmatigheden.'

'Wat voor onregelmatigheden?'

Er valt een pauze. 'Nou,' zegt Angelo, 'ik zou graag willen dat je ze zelf komt bekijken.'

'Je zou me een paar foto's kunnen sturen.'

'Zou het misschien mogelijk zijn dat je naar Italië komt? Gewoon voor een paar dagen? Ik heb een appartement dat je kunt gebruiken. Het is in een afgelegen dorpje op een heuveltop, in een heel mooi deel van het land. Je zou er vakantie kunnen houden.'

Eerder verschenen van Elly Griffiths:

Dodencirkel

Offersteen

Springvloed

Beenderhuis

Onheilstijding

Doden zonder naam

Geestvelden

De vrouw in het blauw

Dodentunnels

Eerste druk XXX
Dit is deel 10 in de serie 'Ruth Galloway'.

Oorspronkelijke titel *The Dark Angel*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK
company
Copyright © Elly Griffiths 2018
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Janet Limonard-Harkink
Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 7073 7
ISBN e-book 978 90 261 7074 4
ISBN luisterboek 978 90 261 7075 1
NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.